

Warsti selle järrele kopputas häkkiiste üks wainna emmakene kantsi wärrawa tagga ja pallus, ennaft siise lasta; agga lossi waht pörrutas tedda kowiwa sõnnadega taggaasi. Häddalise healega ja sõrmed ristis kassa ülestöstes pallus ta wägga halledaste, et temmal olla ritridele üht sallajat ja wägga kardetawat pahha asja ülesrääkida.

Wimaks sai wärraw lahti tehtud ja emmaka lasti siise ja üks ritter küsis kohhe, mis asi se siis olla ja mis ta iggatseda.

„Oh armas herra,“ wastas eideke wärrisedes hädda ja kartuse pärrast, „teie ollete warsti sure hukkatusse sees! Tahhate mo poeale ello ja armo anda, siis tahhan ma teile keik teada anda.“

„Et rägi siis!“ wastas ritter ruttega, „ja kui sa töt kulutad, siis peab sulle sündima, nenda kui sa tahhad.“

Ja selle lubba peale teatas eideke keik sedda tallopoega kurja nõu ja sest wilja=maksust, kui neist sure pitka ja jämmeda terradest, mis wilja sees kottide keikpaikas, ja ka omma poeast, mis nisammoti kotti siise warjule pandud olla.

„Agga, rummal naene,“ wastas se ritter, kellele ta sedda luagu selletas, „kui so jut tõssi on, agga kust me' wõime siis jinno poega kätti seeft ärratunda?“

Ja emmaka selletas ritrile ruttes ja selgeste, misfugguse hobbose ree peal temma poeg kotti sees peidetud olla.

„Mo se on wägga hea!“ ütles ritter, „olle nüüd rahhul, ja ni tõeste kui ma so ees seisjan, tahhan ma so poea ello pärrast hea seissta, et ta peab keige kahjo eest hoitud sama.“

Ruttoga läks ritter lossi ehk nende üllema jure, ja rakis temmale keik, mis ta olli naese käest kuulnud ja ka temmale tõutanud. Kohhe sai sest eesseisowast häddast keige nende ritridele kärmeste ja kähku teada antud, kes seal lossis ellasid; ja kui selle wasto tuggew abbi olli kriibbina krabbina walmis seatud, odati rahhulikult nende wõeraste ehk tallopoegade tullemist.

Wäewalt olli emmaka kussagile kõrwale läinud, kui jubba üks otjata rong hobbusid, kottid reggede peäl ja igga koorma kõrwas astus mees, pitkamisi kantsi pole likus. Alma middagist märgu andmata nago ennegi, sai kantsi suur ehk peas wärraw lahti tehtud, ja hoew hobboiste, reggede ja meestega täidetud. Kui wimane koorm jubba siise ajand olli, sai wärraw illusti tassa kinni ja lukku pandud.

Alma et kegi mees wõis enne middagi pahha mõista, kargasid kohhe ritrid mõekate, pikide ja